

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

X
bytem X

proti

Ministr spravedlnosti
žalovanému se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 4. 2019, č. j. MSP-190/2017-OOJ-SO/16

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. MSP-190/2017-OOJ-SO/16, se ruší, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce, který je soudcem u X, podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 4. 2019, č. j. MSP-190//2017-OOJ-SO/16, kterým ministr spravedlnosti nevyhověl žalobcově žádosti o přeložení k X, k X, případně k jinému okresnímu soudu v obvodu Krajského soudu v X (dále jen „dotčené obvody“ či „dotčené soudy“).
2. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť tvrdí, že žalovaný dostatečně objektivně nezhodnotil všechny okolnosti daného případu a bez dalšího pouze přijal negativní stanovisko předsedy Krajského soudu v X (který se odkazuje na stanoviska předsedů okresních soudů). Zároveň žalobce namítá porušení svého práva na rovný přístup k veřejné funkci dle čl. 21 odst. 4 Listiny, protože mu nebylo umožněno se zúčastnit výběrového řízení na volné pozice soudců v dotčených soudních obvodech.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě podrobně vylíčil své dlouhodobé snahy o přeložení/získání funkce soudce v jednom z dotčených obvodů, neboť bydlí nedaleko X společně se svojí ženou a dítětem a rovněž většina jeho příbuzenstva se nachází v této části země. Žalobce pak od roku 1997 působí v rámci X – nejprve jako justiční čekatel a od roku 2002 jako předseda civilního senátu. O jeho žádosti bylo již jednou negativně rozhodnuto v roce 2013 tehdejším ministrem spravedlnosti.
4. V rámci žaloby se žalobce soustředí na popis relevantních událostí zejména od roku 2014, neboť, jak sám uvádí, od té doby disponuje souhlasem předsedy v X a předsedy Krajského soudu v X s jeho přeložením na jiný soud. Dotčení předsedové soudů do té doby nesouhlasili s žalobcovým přeložením z důvodu nedostatku odborného personálu.
5. Žalobce rekapituluje svá vyjádření adresovaná ministru spravedlnosti v souvislosti s jeho žádostí o přeložení ve smyslu § 71 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), z nichž mimo jiné vyplývá, že kromě uvedené žádosti o přeložení se žalobce účastnil několika výběrových řízení na volné pozice soudců v dotčených obvodech.
6. Naposledy se žalobce přihlásil do výběrového řízení na obsazení míst soudců s přidělením k výkonu funkce k X, X a X. Předseda Krajského soudu v X nicméně rozhodnutím ze dne 18. 12. 2018, č. j. X, rozhodl o vyřazení žalobce z daného výběrového řízení s odůvodněním, že o přeložení nemůže být rozhodnuto ve výběrovém řízení, a že o něm musí rozhodnout ministr spravedlnosti ve smyslu zákona o soudech a soudcích. Žalobce dále uvádí, že po telefonické komunikaci se zástupci některých dotčených soudů mu bylo sděleno, že dávají přednost uchazečům, které profesně osobně znají.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

7. Žaloba pak shrnuje, že napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění, v němž by žalovaný uvedl důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, jimiž se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace, jak se vypořádal s návrhy žalobce, jeho námitkami a všemi vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Tento závěr žaloba opírá o požadavky na rozhodnutí dle § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, na jehož vydání se přiměřeně aplikuje správní řád (§ 73 odst. 2 zákona o soudech a soudcích).
8. Současně žalobce uvádí, že bylo zasaženo do jeho práva na rovný přístup k veřejné funkci dle čl. 21 odst. 4 Listiny, protože mu nebylo umožněno se zúčastnit uvedeného výběrového řízení na volné pozice soudců v dotčených soudních obvodech. Dále žalobce považuje za nelogické, aby byli upřednostněni uchazeči zejména z řad justičních čekatelů, soudních asistentů a dalších profesí oproti soudci s více než 15letou praxí.
9. Žalovaný v rámci vyjádření k žalobě ze dne 26. 8. 2019 vyslovil pochybnosti ohledně její přípustnosti, neboť napadené rozhodnutí nezasahuje ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), do veřejných subjektivních práv žalobce, neboť na přeložení k jinému soudu ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích není právní nárok.
10. Dále se vyjádřil v tom smyslu, že pokud Městský soud v Praze (dále jen „Městský soud“) dospěje k závěru, že žalobu je možné projednat, navrhuje její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvádí, že nesouhlasí s tvrzením, že mělo být žádosti žalobce vyhověno, a domnívá se, že napadené rozhodnutí netrpí ani jinými vadami odůvodňujícími jeho zrušení. Dále žalovaný uvedl, že rozhodování ve věci žádosti dle § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je předmětem správního uvážení žalovaného, a proto je rozhodnutí eventuálně přezkoumatelné pouze ohledně splnění podmínek řízení, dodržení rovného přístupu v obdobných případech a na posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný uvádí, že ve smyslu zákona projednal záležitost s předsedou Krajského soudu v X, který s přeložením nesouhlasil s odkazem na nezáměr dotčených okresních soudů. Dále pak tedy ministr hodnotil, zda je vhodné přeložit soudce i přes uvedený nesouhlas, a došel k závěru, že nikoliv.
12. Žalovaný má v obecné rovině pochopení pro důvody, pro něž usiluje žalobce o přeložení, zároveň ale uvádí, že byl přidělen k X se svým souhlasem a při plném vědomí všech důsledků, včetně neexistence nároků na přeložení.
13. Žádosti žalobce nebylo vyhověno poté, co žalovaný neshledal, že žalobcovy rodinné důvody jsou natolik závažné, aby se ministr spravedlnosti „vzepřel“ negativnímu stanovisku dotčených soudů. Žalovaný si dokáže takový zásah do personálních otázek představit pouze výjimečně v závažných případech hodných zvláštního zřetele.
14. Žalovaný také sdělil, že napadené rozhodnutí dle jeho názoru splňuje všechny náležitosti a nevykazuje žádné znaky nezákonnosti. K žalobcově námitce o zásahu do práva na přístup k veřejné funkci žalovaný uvedl, že přístup k funkci soudce je mu umožněn již více než 15 let u X, a to na základě jeho souhlasu. Opačný výklad založený na premise, že žalobce (*sic!*) má právo na přístup k veřejné funkci soudce u jím vybraných soudů, by vedl k absurdnímu závěru, že jakékoliv opatření, jež není v souladu s přáním zaměstnance, je porušením jeho práv a svobod.

15. Žalobce na vyjádření reagoval replikou ze dne 23. 9. 2019, v níž uvedl, že je sice pravda, že žalovaný uplatňuje při rozhodování o žádosti o přeložení dle § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích správní uvážení, nicméně to nelze zaměňovat s libovůlí. Zopakoval, že žalovaný bezvýhradně přejal stanovisko předsedy Krajského soudu v X, aniž ho podrobil jakémukoliv přezkoumání z hlediska žalobcových zájmů, a navíc za situace, kdy na nová místa jsou vypisována výběrová řízení, do nichž je mu odepřen přístup. Dochází tak dle jeho názoru k absurdní situaci, kdy dostávají před soudcem s 15letou praxí přednost jiní uchazeči a on nemá na místo v místě svého domova nárok, ba ani se účastnit výběrových řízení. Odmítnutí možnosti se účastnit výběrového řízení vnímá žalobce jako diskriminační.
16. Žalobce pak uvedl, že všichni soudci, které zná, byli přeloženi na soudy dle jejich preferencí. Napadené rozhodnutí tak sice formálně učinilo za dost předepsanému postupu vyžádat si stanovisko předsedy Krajského soudu v X, nicméně obsahově pouze přejalo bez dalšího závěry tohoto negativního stanoviska. Žalovaný se tak měl dopustit rozdílu při rozhodování skutkově podobných případů. Závěrem žalobce uvádí, že z rozhodnutí nevyplývá, jak by měla být narušena personální stabilita dotčených soudů, například X.

IV.

Posouzení žaloby

17. Žaloba byla Městskému soudu doručena 4. 7. 2019, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci (doručeno 6. 5. 2019). Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Městský soud se nejprve zabýval přípustností žaloby, tedy skutečností, zda je napadené rozhodnutí vůbec možné napadnout žalobou ve správním soudnictví dle § 65 a násl. s. ř. s. Městský soud nejprve učinil závěr, že žaloba není přípustná, neboť rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 4. 2019, č. j. MSP-190/2017-OOJ-SO/16, vůči němuž směřuje žaloba, nemá povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tedy takového rozhodnutí, kterým by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala žalobcova práva nebo povinnosti. Žalobu tedy odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. usnesením ze dne 17. 12. 2019.
19. Žalobce proti usnesení podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“), který ji v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 12/2020-28, shledal jako důvodnou a s odkazem na svou dřívější judikaturu v obdobných věcech usnesení o odmítnutí žaloby zrušil a věc vrátil Městskému soudu k dalšímu jednání.
20. V souladu s právním názorem NSS Městský soud tedy konstatuje, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a je tedy přezkoumatelné ve správním soudnictví. Rozhodnutí dle § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích se projevuje ve veřejnoprávní sféře jeho příjemce, a lze ho tedy považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu (srov. zejm. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2009, č. j. 5 As 13/2009-61, a ve vztahu k této věci pak v podrobnostech výše uvedený rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 12/2020-28).
21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. s. ř. s., a dospěl k závěru, **že žaloba je důvodná**. Rozhodl tak

Shodu s prvopisem potvrzuje X

bez nařízení ústního jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

22. Při posouzení žaloby vycházel soud ze správního spisu vedeného v dané věci žalovaným, vyjádření stran a dále z následující zákonné úpravy.
23. Dle § 71 odst. 1 zákona o soudech a soudcích: „*Soudce přiděleného k výkonu funkce k určitému soudu lze s jeho souhlasem nebo na jeho žádost přeložit k výkonu funkce na jiný soud.*“
24. Dle § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích: „*O přeložení soudce rozhodne ministr spravedlnosti po projednání s předsedou soudu, k němuž je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce k okresnímu soudu v jeho obvodu, a po projednání s předsedou soudu, z něhož je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce okresního soudu v jeho obvodu. Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.*“
25. Dle § 73 odst. 2 zákona o soudech a soudcích: „*Není-li stanoveno jinak, platí pro řízení a rozhodnutí přiměřeně ustanovení správního řádu.*“
26. Městský soud se dále zabýval jednotlivými žalobními body uvedenými žalobcem, které identifikoval v zásadě dva. První žalobní bod brojí proti nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nesouhlasí s pouhým převzetím závěrů stanoviska Krajského soudu v X, aniž by žalovaný přiblížil své úvahy, jež ho vedly k nevyhovění žádosti o přeložení žalobce. Druhá žalobní námitka pak směřuje proti nemožnosti zúčastnit se výběrového řízení na obsazení pozice soudců v dotčených obvodech, kterou považuje žalobce za diskriminační.
27. Městský soud se podrobně zabýval první žalobní námitkou a shledal, že je důvodná, neboť napadené rozhodnutí postrádá dostatečné odůvodnění, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
28. Podle § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích o přeložení soudce rozhodne ministr spravedlnosti po projednání s předsedou soudu, k němuž je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce k okresnímu soudu v jeho obvodu, a po projednání s předsedou soudu, z něhož je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce okresního soudu v jeho obvodu. Z uvedeného ustanovení nelze dovodit závěr, že ministr spravedlnosti tak nemůže učinit v případě, kdy tyto souhlasy nejsou předsedy dotčených soudů dány, tak jak je tomu např. v případě přidělení soudce k Nejvyššímu soudu, kde se jedná o podmínku *sine qua non*. K přeložení tedy může dojít i navzdory nesouhlasnému stanovisku oslovených předsedů soudů.
29. Dále zákon o soudech a soudcích, ani jiný zákon, nezakládá žádnému soudci právo (ve smyslu nároku) být soudcem toho kterého konkrétního soudu. Stejně tak je zřejmé, že jde o rozhodování o návrhu, který může učinit (jak tomu bylo i v daném případě) sám soudce. Na rozhodnutí ministra spravedlnosti, ať již kladné, či příp. i záporné, je třeba především nutno nazírat jako na rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Ministr spravedlnosti v dané věci vystupuje nikoli jako orgán moci soudní či zákonodárné, ale jakožto vykonavatel správy soudů, tj. veřejné správy *sui generis*; musí proto při výkonu správy – zde při postupu dle § 71, resp. § 73 zákona o soudech a soudcích –, postupovat v intencích ustanovení správního řádu, která z povahy věci přicházejí v úvahu. V tomto řízení a pouze

v souvislosti se správním aktem v něm učiněným (přeložení, přidělení) je na místě dovolávat se přiměřeného užití správního řádu; přitom je však vždy nutno postupovat v souladu se zásadami obsaženými v § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“) (viz rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2009, č. j. 5 As 13/2009-61).

30. Nepochybně je nutné také klást na rozhodnutí dle § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích základní obsahové nároky jako na každé jiné rozhodnutí vydané správním orgánem. Tyto náležitosti jsou blíže vymezeny v § 68 až 70 správního řádu, přičemž náležitosti odůvodnění rozhodnutí jsou konkrétně vymezeny v § 68 odst. 3 správního řádu: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“ Právě v tomto ohledu Městský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí materiálně nesplňuje požadavek na řádné odůvodnění, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
31. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil následovně: „*Ministerstvo opakovaně vyžadovalo písemná stanoviska od vedení dotčených soudů a opakovaně zkoumalo personální obsazení zmíněných soudů s cílem najít optimální řešení. Ačkoliv předseda Krajského soudu v X a předseda X přehodnotili svůj původní negativní postoj k Vašemu přeložení, předseda krajského soudu v X po projednání s předsedy dotčených okresních soudů svůj nesouhlas s přeložením neudělil. (...). Zákon (...) explicitně nestanoví, že pro přeložení soudce jsou nezbytná souhlasná stanoviska předsedů dotčených soudů; přeložení tak postačí s dotčenými předsedy pouze projednat. Je však také pravdou, že za personální obsazení soudu primárně odpovídá jeho předseda. Nebylo by tudíž zodpovědné, aby ministr spravedlnosti bez existence okolností hodných zvláštního zřetele překládal soudce i přes negativní stanoviska předsedů jednotlivých soudů. Takové svévolné jednání by mohlo ohrožovat personální stabilitu jednotlivých soudů. S předsedy dotčených soudů bylo rovněž projednáno Vaše případné dočasné přidělení k některému ze soudů v obvodu Krajského soudu v X, nicméně ani v tomto případě o Vaše dočasné přidělení žádný okresní soud z obvodu Krajského soudu v X neprojevil zájem, tudíž i stanovisko předsedy Krajského soudu v X bylo negativní. Pro tyto důvody jsem rozhodl, jak je shora uvedeno.*“
32. Městský soud souhlasí s žalobcem, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje nároky na řádné, vyčerpávající a zejména přesvědčivé odůvodnění, neboť se z něj nepodává, jakým způsobem žalovaný uvažoval a jak vyhodnotil jednotlivé podklady, když učinil závěr, že se žádosti žalobce nevyhovuje. Žalovaný v rámci odůvodnění pouze odkázal na negativní stanovisko předsedy Krajského soudu v X ze dne 29. 10. 2018, kterým opakovaně vyslovil nesouhlas s přeložením žalobce do některého z dotčených obvodů. Odkazované stanovisko je pak samo o sobě velmi stručné a omezuje se na konstatování, že předsedové dotčených soudů a jejich soudcovské rady nesouhlasí s přeložením z důvodu personálního obsazení. Takový důvod se nicméně jeví v kontextu nedávno konaného výběrového řízení na obsazení pěti soudcovských pozic v dotčených obvodech jako nedůvěryhodný.
33. Městský soud se v žádném případě nepouští do úvah, co bylo konkrétním důvodem (či důvody) nesouhlasného stanoviska předsedy Krajského soudu v X a následného nevyhovění žádosti o přeložení ze strany žalovaného. Takové úvahy mu ani nepřislouší činit. Je pouze věcí ministra spravedlnosti, jaké skutečnosti učiní podkladem pro své úvahy při rozhodování o možném přeložení soudce k jinému soudu a jakým způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje X

nashromážděné tvrzení a důkazy vyhodnotí a jak rozhodne o konkrétní žádosti o přeložení. Taková činnost ministra spravedlnosti ale musí být plně v souladu s právním řádem a základními zásadami činnosti správních orgánů.

34. Pokud by žalovaný shledal, že z nashromážděných podkladů nelze učinit přesvědčivé rozhodnutí, nic mu nebránilo učinit příslušné kroky k objasnění skutkového stavu tak, aby jeho rozhodování bylo založeno na úplných a vzájemně si neodporujících skutečnostech a nepanovaly o něm důvodné pochybnosti (ve smyslu § 3 správního řádu). Nabízí se např. vyžádání si aktuálních údajů o personálním obsazení dotčených soudů, doplňující stanoviska předsedů dotčených okresních soudů aj.
35. Výše uvedené závěry Městský soud činí při plném respektování specifičnosti daného řízení, v němž žalovaný vystupuje jako vykonavatel státní správy soudů, tedy státní správy *sui generis*, která vykazuje své nepochybné odlišnosti vyvěrající zejména ze zásad nezávislosti soudní moci a souvisejících ústavních kautel (v podrobnostech viz rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2009, č. j. 5 As 13/2009-61, a v něm odkazované judikatury). Městský soud ani nevylučuje, že důvod uvedený žalovaným, tedy snaha nevměšovat se do personálních poměrů toho kterého soudu, může být legitimní. Musí být ovšem podepřen konkrétními relevantními skutečnostmi v rámci konkrétní situace.
36. Městský soud si je taktéž plně vědom skutečnosti, že žalovaný při rozhodování o žádosti dle § 71 odst. 1 zákona o soudech a soudcích uplatňuje správní uvážení, jehož přezkum správními soudy je limitován ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. na případy, kdy správní orgán překročí zákonem stanovené meze nebo správní uvážení zneužije. V tomto případě nicméně Městský soud nepřikročil k hodnocení zákonnosti správního uvážení žalovaného, neboť napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatečného odůvodnění, a takový přezkum nebylo možné učinit.
37. Co se týče druhé žalobní námitky, Městský soud ji neshledává jako důvodnou. Je tomu tak proto, že Městský soud není v tomto případě nadán kompetencí k přezkumu toho, zdali bylo zasaženo do žalobcova práva na přístup k veřejné funkci dle čl. 21 odst. 4 Listiny tím, že mu nebylo umožněno zúčastnit se výběrového řízení na obsazení pozic soudců v dotčených obvodech. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se přihlásil do výběrového řízení na obsazení míst soudců s přidělením k výkonu funkce k X, X a X. Předseda Krajského soudu v X nicméně rozhodnutím ze dne 18. 12. 2018, č. j. X, rozhodl o vyřazení žalobce z daného výběrového řízení s odůvodněním, že o přeložení nemůže být rozhodnuto ve výběrovém řízení, a že o něm musí rozhodnout ministr spravedlnosti ve smyslu zákona o soudech a soudcích.
38. Je zřejmé, že k tvrzenému zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce došlo shora uvedeným rozhodnutím o vyloučení z výběrového řízení, a nikoliv rozhodnutím ministra spravedlnosti, jež je předmětem přezkumu v tomto řízení. Pokud se žalobce domnívá, že uvedeným postupem/rozhodnutím bylo zasaženo do jeho práva ve smyslu čl. 21 odst. 4 Listiny, musí své námitky uplatnit v rámci řízení před správními soudy, které budou příslušné k přezkoumání takové záležitosti. Městský soud je nadán pravomocí přezkoumávat takové postupy/rozhodnutí pouze v mezích zákonem stanovené působnosti dle § 7 s. ř. s., což není žalobcem uvedený případ.

V.**Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

39. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba je důvodná a ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu jednání.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl v řízení úspěch a jeho náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč a dále z podané kasační stížnosti proti původnímu rozsudku Městského soudu v Praze ve výši 5000 Kč. Jelikož žalobce měl ohledně obou těchto návrhů úspěch, soud mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové částce 8000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X